

✓

PAA SLAGET 12

KRIMINALNOVELLE I 5 AKTER

OPTAGET AF
NORDISK FILMS CO.

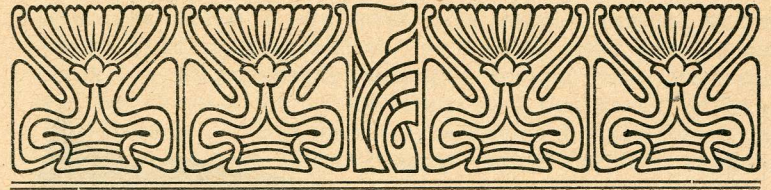

ENERET:
A/S FOTORAMA

ISCENESAT AF
A. W. SANDBERG

1858

Paa Slaget 12.

HOVEDPERSONERNE:

Grev Braa	<u>Elith Reumert</u>
Erik, hans Søn	Gorm Schmidt
Mimi Brandt	Karina Bell
Herredsfuldægtig Steen.....	Aage Fønss
Overretssagfører Erland.....	Peter Nielsen
Sognefogden.....	<u>Hjalmar Schönfeldt</u>
Hans Kone	Clara Schönfeldt
Gartneren.....	Peter Malberg
Husholdersken	Mathilde Nielsen

JJENS HANSEN — Sognefogden — var virkelig meget ilde til Mode og ikke langtfra at bande Skæbnen og Sogneboerne, der havde forlenet ham med et Embede, som han i Øjeblikket slet ikke følte sig voksen . . . Lige ved Midnat var han blevet revet ud af sin gode Søvn, ved at Telefonen havde ringet, og da han havde taget den, var det, som om en Kvinde skreg om Hjælp, men Stemmen var blevet borte med det samme, og saa vaagen havde han ikke været, at han turde stole paa sin Hørelse i det hele taget. . . Men da der straks efter var faldet et Skud i Nærheden, og da han og hans Kone lidt senere havde hørt en Hund tude for Lig, var de begge klar over, at der maatte være sket noget frygteligt, og han havde derfor skyndt sig med at komme i Tøjet og var gaaet ind i den nærliggende Lund, fra hvilken den uhyggelige Tuden lød . . . Her havde han fundet den unge Grev Erik Braa i en højst elendig Forfatning, — bevidstløs og med Blodet flydende ned over Ansigtet. Den Saarede var dog kommet saa meget til sig selv, at han havde kunnet fremstamme nogle ret usammenhængende Ord, af hvilket den anden havde forstaaet, at den kendte Overretssagfører Erland, der havde sin Villa tæt derved, var blevet dræbt, — og Sognefogden havde saa, — efter at have overgivet den unge Greve i sin Kones Varetægt og sat sine Karle til at holde Opsyn med ham, skyndt sig hen til Overretssagførerens Villa. Han kendte ikke noget videre til Erland, — vidste egentlig kun, at han havde sin Forretning inde i Byen og ikke altfor ofte benyttede sit Landsted herude, og at de eneste Mennesker, han her havde om sig, var en aldrende Husholderske og en halvgammel, sær Gartner . . . Da Jens Hansen var kommen ind i Villaen, hvis Yderdør han havde fundet aaben, var der mødt ham et uhygeligt

Syn. Paa Gulvet i Dagligstuen laa Erland, ramt af et dræbende Skud gennem Halsen, — — og bøjet over en ung, smuk og tilsyneladende afmægtig Kvinde, hvis ene Haand var fast knyttet om en Revolver, stod den gamle forvirrede Husholderske . . . Hun havde ikke kunnet fortælle andet, end at hun paa Slaget 12 var vaagnet ved, at der blev skudt, og

at hun, da hun var kommet ned i Stuen, havde fundet den unge Pige staaende ved Siden af Erlands Lig.

. . . Det var dette natlige Drama, som den brave Sognefoged til sin Fortrydelse var kommet til at spille med i, og som fik ham til at ønske, at han aldrig nogensinde var kommen til at sidde inde med nogen som helst Magt og Myndighed. Men nu var han Sognefoged, — han kendte sin Pligt, og han tøvede derfor ikke med at ringe til Herredsfuldsmægtigen for at sikre sig hans Assistance. Da den unge Kvinde, der utvivlsomt var en af Dramaets Hovedpersoner, hørte Sogne-

fogden tage Telefonen, var det ligesom hun vaagnede op af den Sløvhedstilstand, i hvilken hun havde været hensunken. Hun hævdede med en Ivrighed, der næsten var mistænkelig, at det var hende — Skuespillerinden Mimi Brandt — der var Mordersken, og at den unge Grev Braa absolut ikke havde noget som helst med Mordet at gøre . . . Da den meget dygtige og snarraadige Herredsfuldmechtig Steen erfarede, hvem det var, der var impliceret i Sagen, blev han meget forbavsset. For lige saa lidt som han kunde tænke sig, at den friske og frejdige Erik Braa, — hvem han meget godt kendte fra Jagterne paa Egnen, — var impliceret i en Mordaffære, — lige saa lidt kunde han tænke sig det om den lille sympatiske Skuespillerinde. Men selvfølgelig kunde han ikke dømme om Sagen, før han var inde i alle Enkeltheder, og han skyndte sig derfor ud til Mordstedet. — — — Hvor svært det end lod til at falde Mimi Brandt, aabnede hun dog straks sit Hjerte for Steen, der straks havde forstaaet at vinde hendes Tillid. Hun fortalte om sin Kærlighed til Grev Erik Braa, med hvem hun nu var forlovet, og som elskede hende saa højt, at han for hendes Skyld havde brudt med sin Fader, den eneraadige og slægtsstolte, gamle Greve. Og hun fortalte om Erland, hvis Bekendtskab hun havde gjort i Anledning af en Arvehistorie, og som havde forstaaet at optræde som den faderlige Ven og Beskytter, om hvis Uegennytte hun ikke havde haft Grund til at tvivle . . . Den Aften, der fik en saa blodig Udgang, havde han under et uhyre troværdigt Paaskud faaet hende til at tage med ud til Villaen, og først da det var for sent, forstod hun, at hun var falden i et Baghold. Den Mand, hun saa blindt havde stolet paa, tilstod kynisk, at det hele Tiden havde været hans eneste Maal at vinde hende for sig, — at han elskede hende til Afsind og havde svoret, at hun skulde komme til at tilhøre ham . . . Nu var der intet Valg for hende mere, erklærede han, — for ikke alene havde han hende i sin Magt, men han havde ogsaa været djævelsk nok til at lade Grev Braa vide, hvor hun var den Nat . . . Den samvittighedsløse Slyngel havde dog forregnet sig, da han troede, at hun skulde blive ham et let Bytte, — hun havde kæmpet en fortvivlet Kamp for at slippe bort, — men hendes Modstander havde været den stærkeste, og hun turde ikke tænke den Tanke til Ende, hvorledes det vilde være gaaet, om ikke Erik var dukket op netop i det Øjeblik, hun havde følt sine Kræfter svigte. Nu blev det mellem ham og Erland, at Kampen kom til at staa, og da det lod til, at den sidstnævnte — sluttede Mimi sin Beretning — skulde gaa af med Sejren, sendte hun ham uden Skrupler den dræbende Kugle. —

Herredsfogden havde imidlertid ladet den unge Grev Braa hente, og han tilstod straks — roligt og lidenskabsløst, — at det var ham, der havde dræbt Erland . . . Gennem et anonymt

Brev havde han faaet at vide, at Mimi den Nat var i Overretssagførerens Villa, men saa fuldt og fast stolede han paa sin Elskede, at han var sikker paa, at dette var ensbetydende med, at hun var lokket i en Fælde, og det viste sig da ogsaa at være rigtigt. Under den paafølgende Kamp var det, at han — i Nødværge — havde skudt Slynglen ned, og han var nu parat til at tage Konsekvenserne. — Det begynder at gaa op for Steen, at hele Affæren øjensynlig var mere indviklet, end det straks havde set ud til . . . Erik Braa og Mimi Brandt kunde ikke begge være Skyldige, — en af dem løj utvivlsomt for at dække den anden, og foreløbig var han tilbøjelig til at tro, at den første Tilstaaelse, der var blevet aflagt, var den sandfærdigste. Han skulde netop til at paabegynde den Undersøgelse, som han haabede vilde give ham Opklaringen paa Mysteriet, da Eriks Fader, den gamle Grev Braa, indfandt sig. Han havde — gennem et Budskab fra Sønnen — erfaret, hvilken Vanære der truede Slægten, og var sønderknust ved Tanken om, at det gamle, uplettede Navn skulde forsvinde i en Malstrøm. Mimi forstod de Følelser, der besjælede ham, — og medens Steen med rastløs Energi kastede sig over den Opgave, hvis Løsning skulde blive en ganske anden end den, han ventede at finde, besluttede hun, den lille, ubetydelige Skuespillerinde, som den fornemme Greve ikke havde villet modtage som Svigerdatter, at bringe endnu et Offer — det største af alle — for at tvinge Erik til at tage sin Tilstaaelse tilbage . . . Hun udførte sin modige Beslutning, men en barmhjertig Skæbne vilde, at hun alligevel ikke derved skulde komme til at lægge baade sit og Eriks Liv øde. Det lykkedes nemlig Herredsfogden at udrede alle Dramaets indviklede Traade og at finde den rette Skyldige, som hverken var Erik Braa eller Mimi Brandt.

Paa Grund af de mærkelige Omstændigheder, under hvilke det dræbende Skud var falden, havde den ene imidlertid maattet tro, at den anden var Gerningsmanden, og de havde begge været villige til at ofre sig for hinanden . . . Men forgæves havde de ikke staaet deres tunge Kærlighedsprøve igennem. Den gamle Greve havde faaet en tydelig Forstaaelse af, hvor meget den lille Kvinde var værd, som han hidtil havde ringeagtet, — han gav nu med Glæde og Stolthed sin Søn til hende, og det var to lykkelige Mennesker, der den tidlige Morgen forlod Skuepladsen for Nattens mørke Hændelser og gik ud til Lyset og Livet. — —

REKLAMETRYKKERET
P. BLISCH, AARHUS

PAA SLAGET 12 .

Iscenesat af A.W.Sandberg.

Fremstillet af
Nordisk Films Kompagni
København.

Hovedpersonerne:

Grev Braa.... Elith Reumert.
Erik, hans Søn.....Gorm Schmidt.
Nimi Brandt.....Karina Bell.
Herredsfuldmægtig Steen.....Aage Fønss.
Overretssagfører Erland.....Peter Nielsen.
Sognefogeden.....Hjalmar Schönfeldt.
Hans Kone.....Clara Schönfeldt.
Gartneren.....Peter Halberg.
Husholdersken.....Mathilde Nielsen.

Jens Hansen - Sognefogden - var virkelig meget ilde til Hode og ikke langt fra at forbande Skabnen og Sognebeboerne, der havde forlenet ham med et Embede, som han i Øjeblikket slet ikke følte sig voksen....Lige ved Midnat var han blevet revet ud af sin gode Søvn, ved at Telefonen havde ringet, og da han havde taget den, var det, som om en Kvinde skreg om Hjælp, men Stemmen var blevet borte med det samme, og saa vaagen havde han ikke været, at han turde stole paa sin Hørelse i det hele taget....Men da der straks efter var faldet et Skud i Nærheden, og da han og hans Kone lidt senere havde hørt en Hund tude for Lig, var de begge blevet klar over, at der maatte være sket noget frygteligt, - og han havde

derfor skyndt sig med at komme i Tøjet og var gaaet ind i den nærliggende Lund, fra hvilken den uhyggelige Tuden lød..... Her havde han fundet den unge Grev Erik Braa i en højst elendig Forfatning, - bevidstløs og med Blodet flydende ned over Ansigtet. Den Saarede var dog kommen saa meget til sig selv, at han havde kunnet fremstamme nogle ret usammenhængende Ord, af hvilket den anden havde forstaaet, at den kendte Overretssagfører Erland, der havde sin Villa tæt derved, var blevet dræbt, - og Sognefogden havde saa, - efter at have overgivet den unge Greve i sin Kones Varetægt og sat sine Karle til at holde Opsyn med ham, - skyndt sig hen til Overretssagførerens Villa. Han kendte ikke noget videre til Erland, - vidste egentlig kun, at han havde sin Forretning inde i Byen og ikke alt for ofte benyttede sit Landsted herude, og at de eneste Mennesker, han her havde om sig, var en aldrende Husholderske og en halvgammel, sær Gartner.... Da Jens Hansen var kommen ind i Villaen, hvis Yderdør han havde fundet aaben, var der mødt ham et uhyggeligt Syn. Paa Gulvet i Dagligstuen laa Erland, - ramt af et dræbende Skud gennem Halsen, - - og bøjet over en ung, smuk og tilsyneladende afmægtig Kvinde, hvis ene Haand var fast knyttet om en Revolver, stod den gamle, forvirrede Husholderske..... Hun havde ikke kunnet fortælle andet, end at hun paa Slaget 12 var vaagnet ved, at der blev skudt, og at hun, da hun var kommen ned i Stuen, havde fundet den unge Pige staaende ved Siden af Erlands Lig.....

.....Det var dette natlige Drama, som den brave Sognefoged til sin Fortrydelse var kommen til at spille med i, og som fik ham til at ønske, at han aldrig nogen Sinde var kommen til at sidde inde med nogen som helst Magt og Myndighed. Men nu var han Sognefoged, - han kendte sin Pligt, og han tøvede der=

for ikke med at ringe til Herredsfuldmægtigen for at sikre sig hans Assistance. Da den unge Kvinde, der utvivlsomt var en af Dramaets Hovedpersoner, hørte Sognefogden tage Telefonen, var det, ligesom hun vaagnede op af den Sløvhedstilstand, i hvilken hun havde været hensunken. Hun hævdede med en Ivrighed, der næsten var mistænkelig, at det var hende - Skuespillerinden Mimi Brandt - der var Mordersken, og at den unge Grev Braa absolut ikke havde noget som helst med Mordet at gøre... Da den meget dygtige og snarraadige Herredsfuldmægtig Steen erfarede, hvem det var, der var impliceret i Sagen, blev han meget forbavset. For lige saa lidt som han kunde tænke sig, at den friske og frejdige Erik Braa, - hvem han meget godt kendte fra Jagterne paa Egnen, - var impliceret i en Mordaffære, - lige saa lidt kunde han tænke sig det om den lille sympatiske Skuespillerinde. Men selvfølgelig kunde han ikke dømme om Sagen, før han var inde i alle Enkeltheder, og han skyndte sig derfor ud til Mordstedet. - - - Hvor svært det end lod til at falde Mimi Brandt, aabnede hun dog sit Hjerte for Steen, der straks havde forstaaet at vinde hendes Tillid. Hun fortalte om sin Kærlighed til Grev Erik Braa, med hvem hun nu var forlovet, og som elskede hende saa højt, at han for hendes Skyld havde brudt med sin Fader, den egenraadige og slægtsstolte, gamle Greve. Og hun fortalte om Erland, hvis Bekendtskab hun havde gjort i Anledning af en Arvehistorie, og som havde forstaaet at optræde som den faderlige Ven og Beskytter, om hvis Uegennytte hun ikke havde haft Grund til at tvivle.....Den Aften, der fik en saa blodig Udgang, havde han under et uhyre troværdigt Paaskud faaet hende til at tage med ud til Villaen, og først da det var for sent, forstod hun, at

hun var falden i et Baghold. Den Mand, hun saa blindt havde stolet paa, tilstod kynisk, at det hele Tiden havde været hans eneste Maal at vinde hende for sig, - at han elskede hende til Afsind og havde svoret, at hun skulde komme til at tilhøre ham....Nu var der intet Valg for hende mere, erklærede han, - for ikke alene havde han hende i sin Magt, men han havde ogsaa været djævelsk nok til at lade Grev Braa vide, hvor hun var den Nat....Den samvittighedsløse Slyngel havde dog forregnet sig, da han troede, at hun skulde blive ham et let Bytte, - hun havde kæmpet en fortvivlet Kamp for at slippe bort, - men hendes Modstander havde været den stærkeste, og hun turde ikke tænke den Tanke til Ende, hvorledes det vilde være gaaet, om ikke Erik var dukket op netop i det Øjeblik, hun havde følt sine Kræfter svigte. Nu blev det mellem ham og Erland, at Kampen kom til at staa, og da det lod til, at den sidstnævnte - sluttede Mini sin Beretning - skulde gaa af med Sejren, sendte hun ham uden Skrupler den drøbende Kugle. - - - -

Herredsfogden havde imidlertid ladet den unge Grev Braa hente, og han tilstod straks - ^{9/}rligt og lidenskabsløst, - at det var han, der havde dræbt Erland...Gennem et anonymt Brev havde han faaet at vide, at Mini den Nat var i Overretts-sagførerens Villa, men saa fuldt og fast stolede han paa sin Elskede, at han var sikker paa, at dette var ensbetydende med, at hun var lokket i en Fælde, og det viste sig da ogsaa at være rigtigt. Under den paafølgende Kamp var det, at han - i Nødværge - havde skudt Slynglen ned, og han var nu parat til at tage Konsekvenserne. - - -

Det begynder at gaa op for Steen, at hele Affæren

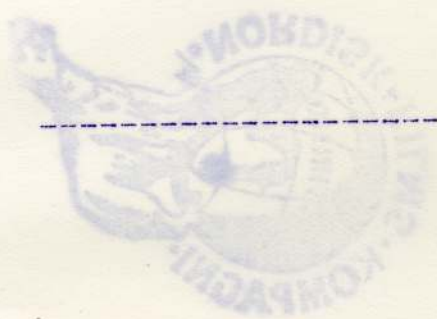
øjensynlig var mere indviklet, end det straks havde set ud til.....Erik Braa og Mimi Brandt kunde ikke begge være Skyldige, - en af dem løj utvivlsomt for at dække den anden, og foreløbig var han tilbøjelig til at tro, at den første Tilstaaelse, der var blevet aflagt, var den sandfærdigste. - - Han skulde netop til at paabegynde den Undersøgelse, som han haabede vilde give ham Opklaringen paa Mysteriet, da Eriks Fader, den gamle Grev Braa, indfandt sig. Han havde - gennem et Budskab fra Sønnen - erfaret, hvilken Vanære, der truede Slagten, og var sønderknust ved Tanken om, at det gamle, uplettede Navn skulde forsvinde i en Malstrøm. Mimi forstod de Følelser, der besjælede ham, - og medens Steen med rastløs Energi kastede sig over den Opgave, hvis Løsning skulde blive en ganske anden end den, han ventede at finde, besluttede hun, den lille, ubetydelige Skuespillerinde, som den fornemme Greve ikke havde villet modtage som Svigerdatter, at bringe endnu et Offer - det største af alle - for at tvinge Erik til at tage sin Tilstaaelse tilbage....Hun udførte sin modige Beslutning, - men en barmhjertig Skæbne vilde, at hun alligevel ikke derved skulde komme til at lægge baade sit og Eriks Liv øde....Det lykkedes nemlig Herredsfogden at udrede alle Dramaets indviklede Traade og at finde den rette Skyldige, som hverken var Erik Braa eller Mimi Brandt.

Paa Grund af de mærkelige Omstændigheder, under hvilke det dræbende Skud var falden, havde den ene indlertid maattet tro, at den anden var Gerningsmanden, og de havde begge været villige til at ofre sig for hinanden....Men forgæves havde de ikke staaet deres tunge Kærlighedsprøve igennem. Den gamle Greve havde faaet en tydelig Forstaaelse af, hvor meget den lille Kvinde var værd, som han hidtil havde ringeagtet, -

(Paa Slaget 12)

-6-

han gav nu med Glæde og Stolthed sin Søn til hende, og det var to lykkelige Mennesker, der den tidlige Morgen forlod Skuepladsen for Nattens mørke Hændelser og gik ud til Lyset og Livet. - - -

ON THE STROKE OF MIDNIGHT.

Directed by A.W.Sandberg.

Produced by Nordisk Films Kompagni
Copenhagen.
Denmark.

Cast:

Sir Arthur Roberts.....Elith Reumert.
John Roberts, his son.....Gorm Schmidt.
Minnie Burton, actress.....Karina Bell.
The police inspector.....Aage Fönss.
The bailiff.....Hjalmar Schönfeldt.
The gardener.....Peter Malberg.
The housekeeper.....Mathilde Nielsen.
Mr. Erland, solicitor....Peter Nielsen

The old bailiff was feeling extremely uncomfortable.

He was not far from wishing that the dignity of a police officer had never been bestowed upon him, for at present at least he did not at all feel equal to the occasion.

At midnight he awoke from a sound sleep by the ringing of the telephone. On taking the receiver it seemed to him that a woman was crying out for help, but then the voice had suddenly disappeared and he did not know whether he had been dreaming or awake. A few moments later he had heard the report of a shot and when at the same time a dog commenced howling, which of course was a very bad omen, he and his wife both felt sure that something dreadful had happened. He dressed himself quickly and hastened to the grove close by whence came the dismal howling. Here he found a young gentleman, John Roberts, in a sad state; he was unconscious, and his face was all covered with blood. The young man recovered and stammered out a few words from which the bailiff gathered that a well-known solicitor, Mr. Erland, was lying dead in his house close by. After having given John Roberts into the charge of his wife, the bailiff hastened to the solicitor's house. All he knew about

(On the stroke of midnight)

-2-

Mr. Erland was that he had his business in town and that he only very seldom occupied his house here in the country. The only people living there were an elderly housekeeper and a queerish gardener.

The bailiff found the house-door open, and inside the place an uncanny sight met his eyes. Erland was lying dead on the floor of the front room, and bent over a beautiful, young woman with revolver in hand was the old housekeeper. All she could tell was that on the stroke of 12 she had been aroused from her sleep by the report of a shot, and when entering the room she had found the girl there beside the dead body of Erland.

which

It was this nightly drama in which the bailiff had to play a part much against his will, and that made him wish that he had not been called upon to officiate. But of course he knew his duty and at once he called up the police-inspector, reported the case and asked for his assistance.

When the girl heard this, it was as if she suddenly awoke from the state of apathy in which she had been absorbed.

With almost suspicious eagerness she pleaded guilty in the murder and declared that John Roberts had nothing whatever to do with the crime.

It was with the greatest surprise that the smart and energetic police-inspector heard that the two young people were implicated in the murder. He could not imagine that either the gay and amiable John Roberts or the sympathetic little actress could have anything to do with a crime like that, and he hastened to the place of the murder to learn the details and examine the case.

The sympathetic inspector soon gained Minnie Burton's

(On the stroke of midnight)

-3-

confidence and she opened her heart completely to the well-meaning young man. She told him about her love for John Roberts, to whom she was engaged to be married, and who loved her so deeply that for her sake he had broken with his father, the wilful and proud Sir Roberts, and she told about Erland whose acquaintance she had made on the occasion of an inheritance. He had played the role of a faithful friend and protector, and she had had no reason to doubt his disinterestedness. That evening which ended so tragically, he had, on some plausible pretence made her accompany him to his house, and not until it was too late did she understand that she had fallen into a trap. The man she had trusted confessed cynically, that it had all the time been his object to win her for himself, that he was madly in love with her and that he had sworn that she should belong to him.

She would have no choice now, he declared, she was entirely within his power, and moreover he had been villainous enough to let John Roberts know that she passed the night in his house.

But the unscrupulous villain had made a great mistake in believing that she would be an easy prey. She had struggled desperately to get away from him, and she did not dare to think what might have happened, if John had not appeared at the very moment when she felt that her strength was failing. Now it was between him and Erland the battle was to be fought and when it seemed - Minnie said - as if Erland would gain the victory, she had not scrupled to shoot him dead.

In the meantime the police-inspector had sent for John Roberts, who also pleaded guilty in having killed Erland. By an anonymous letter he had been informed that Minnie was passing

(On the stroke of midnight)

-4-

the night in Erland's house, but he trusted his fiancée completely and knew that if she was there it was because she had fallen into a trap. And he proved to be right in his supposition. During the subsequent fight he had killed the villanous Erland in self-defence, and now he was prepared to take the consequences.

The police-inspector began to see, that the case was more complicated than it looked at first. The actress and Sir John could not possibly both be guilty. It was evident that one of them was telling a lie in order to shield the other one, and he thought it most likely that the first confession that was made was the true one, but just at the moment when he was beginning a closer examination, the old Lord Roberts appeared. Through a letter from his son he had learned about the misfortune that had happened to his son and he was heart-broken to think of the dishonour that now threatened his old unblemished name.

Minnie understood very well the old gentleman's feelings, and while the police-inspector worked energetically on the solution of the mystery - a solution that fell out quite differently from what he had expected, - the insignificant little actress, whom Sir Roberts had refused to acknowledge as his daughter-in-law, resolved to bring one more sacrifice, the greatest of all, in order to force her fiancé to recall his confession.

She also carried out her decision, but as fate would have it, she was prevented from ruining her own life as well as that of her friend. The police-inspector succeeded namely at last in unraveling the entangled threads and to find the guilty one, that was neither John Roberts nor Minnie

Burton.

(On the stroke of midnight)

-5-

Owing to the strange circumstances under which the deadly shot had been fired, each of the two young people had felt convinced that the other one had committed the crime, and both had been willing to sacrifice themselves to save the beloved one.

MIT DEM SCHLAGE 12.

Inszeniert von A.W.Sandberg.

Eingespielt von Nordisk Films Kompagni
Kopenhagen.

Dänemark.

Hauptpersonen.

Graf Ludwig von Hohenfels.....Elith Reumert.
Kuno, sein Sohn.....Gorm Schmidt.
Stein, Polizeikommissär.....Aage Fönss.
Mimi Brandt.....Karina Bell.
Rechtsanwalt Erland.....Peter Nielsen.
Der Dorfrichter.....Hjalmar Schönfeldt.
Seine Frau.....Clara Schönfeldt.
Der Gärtner.....Peter Malberg.
Die Haushälterin.....Mathilde Nielsen.

Dem Dorfrichter war garnicht wohl zumute. Er wünschte fast, dass er nicht in Amt und Stelle wäre, er fühlte sich nähmlich garnicht der Situation gewachsen. Um Mitternacht war er bei dem Ringen des Telephons aus seinem festen Schlafe gerissen worden. Als er das Rohr nahm, war es, als ob eine Frauenstimme um Hilfe schrie, aber die Stimme verschwand gleich wieder, und er war selber so schnell aus dem Schlafe gerissen worden, dass er nicht recht wusste, ob er es nicht alles nur geträumt hatte. Dann ertönte aber ein Schuss, und als gleichzeitig ein Hund zu heulen anfang, welches nach der Meinung seiner Frau was sehr schlimmes bedeutete, fühlten beide sich fest überzeugt, dass etwas furchtbares vorgefallen sein musste, und der Dorfrichter hatte sich schnell in die Kleider geworfen

und war dem unheimlichen Heulen nachgegangen. In dem nahegelegenen Gebüsch hatte er den jungen Graf Kuno von Hohenfels in einem traurigen Zustande gefunden. Er war bewusstlos, und sein Gesicht war mit Blut bedeckt. Der Verwundete hatte sich doch so weit erholen, dass er hervorstottern konnte, dass ein bekannter Rechtsanwalt Erland in seinem Landhause ermordet worden war. Nachdem der Dorfrichter den jungen Grafen zu der Vorsorge seiner Frau übergeben, und seinen Leuten übertragen hatte ihn zu beaufsichtigen, lief er schnell nach dem Landhause hin. Er wusste nicht viel von Erland, nur dass er sein Geschäft in der Stadt hatte und sich sehr selten in der Villa aufhielt, die gewöhnlich nur von einer ältlichen Haushälterin und einem wunderlichen Gärtner bewohnt wurde.

Der Dorfrichter fand die Haustür offen, und als er hinein trat, begegnete ihm ein unheimlicher Anblick. Auf dem Fussboden des Wohnzimmers lag Erland tot, und die verwirrte, alte Haushälterin stand über einem schönen, jungen Weibe gebeugt, das anscheinend bewusstlos war und mit der Hand fest um einen Revolver griff. Die Haushälterin konnte nur sagen, dass sie mit dem Schlage 12 bei dem Schalle eines Schusses erweckt worden war, und dass sie, als sie in die Schule kam, das junge Mädchen bei der Leiche gefunden hatte.

Dem braven Dorfrichter war sehr übel zumute über diesem nächtlichen Drama, und wünschte vom ganzen Herzen, dass er nicht in Dienst wäre. Er kannte aber seine Pflicht, und rief sofort beim Polizeikommissär an, um sich seine Hilfe zu erbitten.

Als das junge Mädchen den Dorfrichter telephonieren hörte, war es, als ob sie aus ihrem apatischen Zustande erwachte. Sie behauptete mit einem fast verdächtigen Eifer, dass sie, die Schauspielerin Mimi Brandt, die Mörderin war, und dass Graf Kuno

von Hohenfels garnichts mit dem Morde zu tun gehabt hatte.

Als der junge Polizeikommissär erfuhr, dass der junge, liebenswürdige Graf von Hohenfels, den er recht wohl kannte, und die kleine, sympathische Schauspielerin Mimi Brandt im Morde impliziert waren, wurde er sehr erstaunt, er konnte sich gar nicht vorstellen, dass sie etwas mit einem Morde zu tun haben könnten. Natürlich könnte er die Sache nicht beurteilen, ehe er alle Details kannte, und er begab sich deshalb sofort nach der Mordstätte. Wie schwer es auch Mimi Brandt fiel, öffnete sie doch dem Polizeikommissär ihr Herz. Er hatte sogleich ihr Vertrauen gewonnen, und sie erzählte von ihrer Liebe zu Graf Kuno, mit dem sie jetzt verlobt war, und der sie so innig liebte, dass er um ihretwillen mit seinem Vater, dem eigenwilligen und geschlechtsstolzen alten Grafen von Hohenfels gebrochen hatte. Und sie erzählte von Erland, dessen Bekanntschaft sie gelegentlich einer Erbschaftssache gemacht, der verstanden hatte, als der väterliche Freund und Beschützer aufzutreten, so dass sie keinen Grund gehabt hatte an seiner Uneigennützigkeit zu zweifeln. An dem Abend der so blutig endete, hatte er sie, unter einem glaubwürdigen Vorwand, dazu bewegt, mit ihm nach seinem Landhause zu fahren, und erst als es zu spät war, entdeckte sie, dass sie in einen Hinterhalt gefallen war. Der Mann, auf den sie sich verlassen hatte, gestand ganz kynisch, dass es die ganze Zeit hindurch sein Ziel gewesen war, sie für sich zu gewinnen, dass er sie wahnsinnig liebte und geschworen hatte, dass sie ihm gehören sollte. Jetzt hatte sie keine Wahl mehr, meinte er, sie war ganz und gar in seiner Gewalt, und dazu noch war er niederträchtig genug gewesen, um Graf Kuno mitzuteilen, dass sie sich bei ihm im Hause aufhielt. Der gewissenlose Bandit hatte sich jedoch verrechnet, wenn er glaubte, dass es

ihm ein Leichtes sein würde, sie zu überwinden. Sie hatte einen verzweifelten Kampf mit ihm gekämpft, aber auf die Dauer war er der Stärkere, und sie wagte kaum daran zu denken, wie es hätte enden müssen, wenn nicht Kuno plötzlich erschienen wäre, gerade wo sie ihre Kräfte schwinden fühlte.

Nun stand also der Kampf zwischen Kuno und Erland, und da es aussah, als ob der Letztere den Sieg davontragen würde, hatte sie ihn ohne Skrupel totgeschossen.

Indessen hatte der Polizeikommissär den jungen Grafen holen lassen, und dieser erklärte sogleich ganz ruhig und leidenschaftslos, dass er es war, der Erland getötet hatte. Aus einem anonymen Briefe hatte er erfahren, dass Mimi sich im Hause des Rechtsanwalts aufhielt und verstand sogleich, dass ihr eine Falle gestellt worden war. Es zeigte sich auch, dass er Recht gehabt hatte. Während des darauffolgenden Kampfes hatte er in der Notwehr den Schurken geschossen, und war jetzt bereit die Folgen zu tragen.

Der Polizeikommissär begann zu verstehen, dass die Sache verwickelter war, als es vom Anfang an ausgesehen hatte. Graf Kuno und Mimi Brandt konnten nicht beide schuldig sein. Unzweifelhaft lügte der Eine um den anderen zu decken, und vorläufig war er geneigt zu meinen, dass das erste Geständnis das wahre war. Als er eben eine genauere Untersuchung beginnen wollte, erschien Kunos Vater, der alte Graf von Hohenfels. Aus einem Briefe von seinem Sohne hatte er von der Schmach erfahren, die der Familie und seinem alten, unbefleckten Namen drohte, und er war tief gebeugt.

Mimi verstand recht wohl die Gefühle, die den alten Herrn beseelten, und während der Kommissär mit rastloser Energie an der Lösung seiner Aufgabe arbeitete, eine Lösung die

ganz anders ausfiel als er es erwartet hatte, entschloss sie - die kleine unbedeutende Schauspielerin sich ein neues Opfer zu bringen, - das aller grösste - um Kuno zu zwingen, sein Geständnis zu widerrufen. Sie brachte auch ihren Entschluss zur Ausführung, aber ein barmherziges Schicksal wollte ihr nicht erlauben, ihr eigenes und Graf Kunos Leben zu verwüsten. Es gelang nämlich dem Polizeikommissär den wirklich Schuldigen zu entdecken, und das war weder Graf Kuno noch Mimi Brandt. Wegen der sonderbaren Umstände unter welchen der tötende Schuss gefallen war, hatte der Eine absolut glauben müssen, dass der Andere es abgefeuert hatte, und beide waren bereit gewesen, sich für den anderen zu opfern.

Sie hatten aber nicht vergebens diese schwere Liebesprobe durchgemacht. Der alte Graf hatte nun den Wert des jungen Weibes, das er vorher verachtet hatte, zu schätzen gelernt. Mit Stolz und Freude gab er jetzt seinen Sohn zu Mimi, und drei glückliche Leute verliessen zusammen im frühen Morgen den Schauplatz der tragischen Begebenheiten des Nachts.

AU COUP DE MINUIT.

Editeurs:
Nordisk Films Kompagni
Copenhague
Danemark.

Mise en Scène par A.W. Sandberg.

Personnages Principaux:

Le Comte de Jordy.....	Elith Reumert.
Robert, son fils.....	Gorm Schmidt.
Laurette Sanderson.....	Karina Bell.
L'avocat Erland.....	Peter Nielsen.
Le commissaire de Police.....	Aage Fønss.
Le garde-champêtre, Jean Michaud.....	Hjalmar Schönfeldt.
Sa femme.....	Clara Schönfeldt.
Le jardinier.....	Peter Malberg.
La gouvernante.....	Mathilde Nielsen.

Jean Michaud, le garde-champêtre du village, est un homme bien ennuyé. A minuit, le téléphone l'a réveillé et, s'étant précipité à l'appareil, il a cru entendre une femme crier au secours.

Cet appel mystérieux a bientôt été suivi d'un coup de feu, puis des hurlements lugubres d'un chien. Ce qui, ainsi que chacun le sait, est un présage certain de mort.

S'étant habillé en toute hâte, Jean Michaud s'est dirigé vers le parc, d'où parvenaient les sinistres aboiements, et là il a trouvé, gisant à terre sans connaissance, le jeune Comte de Jordy.

Revenu à lui, le jeune Comte n'a pu que balbutier quelques mots par lesquels le garde-champêtre a cru comprendre que l'avocat Erland, locataire de la villa voisine, avait été assassiné.

Après avoir confié le Comte aux soins de sa femme, Jean Michaud s'est empressé de courir à la villa de l'avocat. Ce dernier n'est guère connu au village où il ne séjournait que très rarement. Ses seuls domestiques sont, une gouvernante et un jardinier un peu toqué.

Entré dans la maison, Jean Michaud a pu contempler un horrible spectacle: Erland était étendu, raide mort; une balle lui avait traversé

le cou.

A quelques pas de là, sa vieille gouvernante tenant entre ses bras une jeune et jolie femme apparemment évanouie, avait seulement pu lui dire, qu'au coup de minuit, elle avait été réveillée par la détonation d'une arme à feu, et qu'à son entrée au salon, elle avait trouvé la jeune femme auprès du corps de l'avocat.

C'est ce drame lugubre qui rend perplexe le brave garde-champêtre. Toutefois, comme son devoir est d'avertir la police, il s'empresse de téléphoner au Commissariat la nouvelle du crime.

Ses paroles semblent réveiller la jeune femme qui déclare s'appeler Laurette Sanderson, et être seule coupable du meurtre de l'avocat Erland.

Elle ajoute de plus, que le Comte de Jordy n'a pris aucune part au meurtre.

En apprenant le nom des deux personnes impliquées dans l'affaire, le Commissaire est très surpris. Il lui semble également impossible de croire coupables le Comte de Jordy ou la charmante actrice Laurette Sanderson.

Bien qu'il lui en coûte, cette dernière ouvre son cœur au Commissaire.

Elle lui raconte son amour pour le Comte Robert de Jordy qui s'est fiancé avec elle et qui, pour cette raison, a rompu avec son père.

Elle lui parle aussi d'Erland qui, après avoir affecté vis à vis d'elle une attitude respectueuse, l'avait attirée chez lui le soir du crime, sous prétexte de lui parler d'affaires. La croyant en son pouvoir, il avait osé lui avouer cyniquement son amour, ajoutant même qu'il avait écrit au Comte de Jordy pour lui faire savoir où sa fiancée passait la nuit.

Affolée, elle avait lutté désespérément, et, était sur le point de succomber, lorsque le Comte de Jordy, se doutant du piège, était accouru

à son secours.

Maintenant c'était lui et Erland qui se battaient, et, voyant son fiancé sur le point d'avoir le dessous, elle avait froidement visé l'avocat.

A la suite de cet entretien, le commissaire avait envoyé chercher le Comte de Jordy, qui, à son tour, avoua tranquillement avoir tué Erland.

Une lettre anonyme l'avait informé que Laurette passait la nuit chez l'avocat. Ne pouvant croire à la trahison de sa fiancée, il avait flairé un piège et s'était empressé d'accourir.

Une lutte s'était engagée, au cours de laquelle il avait tué Erland.

Le Commissaire commence à comprendre que l'affaire est beaucoup plus compliquée qu'il ne se l'était figuré. Il est impossible que les jeunes gens soient coupables tous deux. L'un ment pour couvrir l'autre, c'est évident, mais lequel?

Au moment de poursuivre son enquête, il est interrompu par l'arrivée du vieux comte de Jordy.

Par une lettre de son fils, il a appris le déshonneur qui menace sa famille et cette pensée l'accable.

Laurette comprend l'angoisse du vieux gentilhomme, et, pendant que le Commissaire travaille énergiquement à découvrir la vérité, elle, la petite actrice méprisée, décide de faire encore un sacrifice, le plus grand sacrifice possible, pour amener Robert à rétracter son aveu.

Mais la Providence ne permet pas que la vie de Laurette soit brisée. Le Commissaire de Police réussit au dernier moment à débrouiller les fils emmêlés du drame, et à trouver le vrai coupable, qui n'est ni Robert, ni Laurette.

Les circonstances du crime leur avaient fait croire, à tous deux, que l'autre était l'auteur du meurtre, et chacun avait voulu se sacrifier. Le vieux Comte ayant maintenant compris la grandeur morale de Laurette, consent à son mariage avec son fils.

Quelques heures après, trois êtres follement heureux quittent le théâtre du drame nocturne dans lequel le bonheur de leur vie avait failli sombrer.

PAA SLAGET 12

KRIMINALNOVELLE I 5 AKTER :: :: ISCENESAT AF A. W. SANDBERG

OPTAGET AF NORDISK FILMS CO.

ENERET: A/S FOTORAMA :: ::

JENS HANSEN — Sognefogden — var virkelig meget ilde til Mode og ikke langtfra at bande Skæbnen og Sognebeboerne, der havde forlenet ham med et Embede, som han i Øjeblikket slet ikke følte sig voksen . . . Lige ved Midnat var han blevet revet ud af sin gode Søvn, ved at Telefonen havde ringet, og da han havde taget den, var det, som om en Kvinde skreg om Hjælp, men Stemmen var blevet borte med det samme, og saa vaagen havde han ikke været, at han turde stole paa

sin Hørelse i det hele taget. . .

Men da der straks efter var faldet et Skud i Nærheden, og da han og hans Kone lidt senere havde hørt en Hund tude for Lig, var de begge blevet klar over, at der maatte være

Grev Braa	Elith Reumert
Erik, hans Søn	Gorm Schmidt
Mimi Brandt	Karina Bell
Hærreedsfuldmægtig Steen	Aage Fønss.
Overretssagfører Erland	Peter Nielsen
Sognefogeden	Hjalmar Schönfeldt
Hans Kone	Clara Schönfeldt
Gartneren	Peter Malberg
Husholdersken	Mathilde Nielsen

sket noget frygteligt, — og han havde derfor skyndt sig med at komme i Tøjet og var gaaet ind i den nærliggende Lund, fra hvilken den uhyggelige Tuden lød . . . Her havde han fundet den unge Grev Erik Braa i en højst elendig Forfatning, — bevidstløs og med Blodet flydende ned over Ansigtet. Den Saarede var dog kommen saa meget til sig selv, at han havde kunnet fremstamme nogle ret usammenhængende Ord, af hvilket den anden havde forstaaet, at den kendte Overretssagfører Erland, der havde sin Villa tæt derved, var blevet dræbt, — og Sognefogden havde saa, — efter at have overgivet den unge Greve i sin Kones Varetægt og sat sine Karle til at holde Opsyn med ham, — skyndt sig hen til Overretssagførerens Villa. Han kendte ikke noget videre til Erland, — vidste egentlig kun, at han havde sin Forretning inde i Byen og ikke alt for ofte benyttede sit Landsted herude, og at de eneste Mennesker, han her havde om sig, var en aldrende Husholderske og en halvgammel, sær Gartner . . . Da Jens Hansen var kommen ind i Villaen, hvis Yderdør han havde fundet aaben, var der mødt ham et uhyggeligt Syn. Paa Gulvet i Dagligstuen laa Erland, — ramt af et dræbende Skud gennem Halsen, — og bøjet over en ung, smuk og tilsyneladende afmægtig Kvinde, hvis ene Haand var fast knyttet om en Revolver, stod den gamle, forvirrede Husholderske . . . Hun havde ikke kunnet fortælle andet, end at hun paa Slaget 12 var vaagnet ved, at der blev skudt, og at hun, da hun var kommet ned i Stuen, havde fundet den unge Pige staaende ved Siden af Erlands Lig . . .

. . . Det var dette natlige Drama, som den brave Sognefoged til sin Fortrydelse var kommet til at spille med i, og som fik ham til at ønske, at han aldrig nogensinde var kommen til at sidde inde med nogen som helst Magt og Myndighed. Men nu var han Sognefoged, — han kendte sin Pligt, og han tøvede derfor ikke med at ringe til Herredsfuldmægtigen for at sikre sig hans Assistance. Da den unge Kvinde, der utvivlsomt var en af Dramaets Hovedpersoner, hørte Sognefogden tage Telefonen, var det, ligesom hun vaagnede op af den Sløvhedstilstand, i hvilken hun havde været hensunken. Hun hævdede med en Ivrighed, der næsten var mistænkelig, at det var hende — Skuespillerinden Mimi Brandt — der var Mordersken, og at den unge Grev Braa absolut ikke havde noget som helst med Mordet at gøre . . . Da den meget dygtige og snarraadige Herredsfuldmægtig Steen erfarede, hvem det var, der var impliceret i Sagen, blev han meget forbavset. For lige saa lidt som han kunde tænke sig, at den friske og frejdige Erik Braa, — hvem han meget godt kendte fra Jagterne paa Egnen, — var impliceret i en Mordaffære, — lige

saa lidt kunde han tænke sig det om den lille sympatiske Skuespillerinde. Men selvfølgelig kunde han ikke dømme om Sagen, før han var inde i alle Enkeltheder, og han skyndte sig derfor ud til Mordstedet. — — — Hvor svært det end lod til at falde Mimi Brandt, aabnede hun dog sit Hjerte for Steen, der straks havde forstaaet at vinde hendes Tillid. Hun fortalte om sin Kærlighed til Grev Erik Braa, med hvem hun nu var forlovet, og som elskede hende saa højt, at han for hendes havde brudt med sin Fader, den eneraadige og slægtsstolte, gamle Greve. Og hun fortalte om Erland, hvis Bekendtskab hun havde gjort i Anledning af en Arvehistorie, og som havde forstaaet at optræde som den faderlige Ven og Beskytter, om hvis Uegennytte hun ikke havde haft Grund til at tvivle . . . Den Aften, der fik en saa blodig Udgang, havde han under et uhyre troværdigt Paaskud faaet hende til at tage med ud til Villaen. og først da det var for sent, forstod hun, at hun var falden i et Baghold. Den Mand, hun saa blindt havde stolet paa, tilstod kynisk, at det hele Tiden havde været hans eneste Maal at vinde hende for sig. — at han elskede hende til Afsind og havde svoret, at hun skulde komme til at tilhøre ham . . . Nu var der intet Valg for hende mere, erklærede han, — for ikke alene havde han hende i sin Magt, men han havde ogsaa været djævelsk nok til at lade Grev Braa vide, hvor hun var den Nat . . . Den samvittighedsløse Slynge havde dog forregnet sig, da han troede, at hun skulde blive ham et let Bytte, — hun havde kæmpet en fortvivlet Kamp for at slippe bort, — men hendes Modstander havde været den stærkeste, og hun turde ikke tænke den Tanke til Ende, hvorledes det vilde være gaaet, om ikke Erik var dukket op netop i det Øjeblik, hun havde følt sine Kræfter svigte. Nu blev det mellem ham og Erland, at Kampen kom til at staa, og da det lod til, at den sidstnævnte — sluttede Mimi sin Beretning — skulde gaa af med Sejren, sendte hun ham uden Skrupler den dræbende Kugle. —

Herredsfogden havde imidlertid ladet den unge Grev Braa hente, og han tilstod straks — roligt og lidenskabsløst, — at det var ham, der havde dræbt Erland . . . Gennem et anonymt Brev havde han faaet at vide, at Mimi

den Nat var i Overretssagførerens Villa, men saa fuldt og fast stolede han paa sin Elskede, at han var sikker paa, at dette var ensbetydende med, at hun var lokket i en Fælde, og det viste sig da ogsaa at være rigtigt. Under den paafølgende Kamp var det, at han — i Nødværge — havde skudt Slynglen ned, og han var nu parat til at tage Konsekvenserne. — Det begynder at gaa op for Steen, at hele Affæren øjensynlig var mere indviklet, end det straks havde set ud til . . . Erik Braa og Mimi Brandt kunde ikke begge være Skyldige, — en af dem løj utvivlsomt for at dække den anden, og foreløbig var han tilbøjelig til at tro, at den første Tilstaaelse, der var blevet aflagt, var den sandfærdigste. Han skulde netop til at paabegynde den Undersøgelse, som han haabede vilde give ham Opklaringen paa Mysteriet, da Eriks Fader, den gamle Grev Braa, indfandt sig. Han havde — gennem et Budskab fra Sønnen — erfaret, hvilken Vanære, der truede Slægten, og var sønderknust ved Tanken om, at det gamle, uplettede Navn skulde forsvinde i en Malstrøm. Mimi forstod de Følelser, der besjælede ham, — og medens Steen med rastløs Energi kastede sig over den Opgave, hvis Løsning skulde blive en ganske anden end den, han ventede at finde, besluttede hun, den lille, ubetydelige Skuespillerinde, som den fornemme Greve ikke havde villet modtage som Svigerdatter, at bringe endnu et Offer — det største af alle — for at tvinge Erik til at tage sin Tilstaaelse tilbage . . . Hun udførte sin modige Beslutning, men en barmhjertig Skæbne vilde, at hun alligevel ikke derved skulde komme til at lægge baade sit og Eriks Liv øde. Det lykkedes nemlig Herredsfogden at udrede alle Dramaets indviklede Traade og at finde den rette Skyldige, som hverken var Erik Braa eller Mimi Brandt.

Paa Grund af de mærkelige Omstændigheder, under hvilke det dræbende Skud var falden, havde den ene imidlertid maattet tro, at den anden var Gerningsmanden, og de havde begge været villige til at ofre sig for hinanden . . . Men forgæves havde de ikke staaet deres tunge Kærlighedsprøve igennem. Den gamle Greve havde faaet en tydelig Forstaaelse af, hvor meget den lille Kvinde var værd, som han hidtil havde ringeagtet, — han gav nu med Glæde og Stolthed sin Søn til hende, og det var to lykkelige Mennesker, der den tidlige Morgen forlod Skuepladsen for Nattens mørke Hændelser og gik ud til Lyset og Livet. — —

PREMIÄR!

Dagens Nyheter

Säsongens första M
MED KARINA BELL, GORM SCHM

EN MIDNAT

REGI: A. W. SANDBERG.

En verkligt medryckande midnattsroman, där spänningen inställer sig reda
rappa som oanade uppkärandet. En kvalitetsfilm. Vårdad regi! Ypperlig

58 Birgerjarlsgatan 58
Hällplats linje 1 o. 6.

Nordisk Films Premiär!
M. FL. I HUVUDROLLERNA.

20 Aug 2/3

TSROMANS

OFFICIN: NORDISK FILM.

in i de första scenerna och som håller åskådarens intresse fångat allt intill det lika
t fotograferad!
AKTUELL, HÖGINTRESSANT JOURNAL!

VECKANS VIOLIN-SOLO:

Lundvik ..... "Romans"

Utföres av M:lle MIKLOSKA

Kl. 7-9 Kl. 9-11

Biljetter utan förköp kl. 12-2 o.
efter kl. 5. R. 221 44. N. 2 47.

ICKE FÖR BARN.

Dagens Nyheter 20-8-1923.

58 Birgerjarlsgatan 58
Hållplats linje 1 o. 6.

**Säsongens första
Nordisk Films Premiär!**
med **Karina Bell, Gorm
Schmidt, Aage Fönss**
m. fl. i huvudrollerna.

En midnattsroman.

En verkligt medryckande midnattsroman, där spänningen insiäller sig redan i de första scenerna och som håller åskådarens intresse fångat allt intill det lika rappa som oanade uppklarandet. En kvalitetsfilm. Vårdad regi! Ypperligt fotograferad!

J O U R N A L.

VECKANS VIOLINSOLO:
Lundvik ..... "Romans"
Utföres av Mille Mikloska

Kl. 7—9, Kl. 9—11. Biljetter utan förköp
kl. 12—2 o. efter kl. 5. R. 22144. N. 247.

Icke för barn.

Der grosse Nordisk-Weltschlager

Um Schlag 12 Uhr nachts

Ab heute bis Montag, den 22. Oktober:

Kammerlichtspiele am Schwarzenbergplatz,
III., Schwarzenbergplatz 6

Palast-Kino, VIII., Josefstädterstrasse 43—45

Flieger-Kino, IX., Liechtensteinstrasse 37

Von Dienstag, den 23. bis Donnerstag,
den 25. Oktober:

Busch-Kino, II., Praterstern

Kammerlichtspiele am Schwarzenbergplatz,
III., Schwarzenbergplatz 6

Projectograph-Film Ges., Wien VII.

Palast-Kino, VIII., Josefstädterstrasse 43, Tel. 29111:
Schlag 12 Uhr Mitternacht, Kriminaldrama mit
Nage Jönk. Freitag, der 13., Lustspiel, I. Inter-
nationale Segelflugwoche in Oesterreich.
Flieger-Kino, IX., Liechtensteinstrasse 37: Schlag
12 Uhr Mitternacht, Nordisk-Film mit Nage Jönk
und die erstklassige Hallerombon-Komödie: Freitag,
der 13., sowie: Oesterr. Segelflugwoche.